

Asma Jannah

Per Iman Azouagh Chami

Hi havia una vegada una nena molt bonica que és deia Asma Jannah que vivia amb la seva família al Marroc. La Asma i la seva família disfrutaven molt al Marroc però van rebre una mala notícia i era que el pare de la Asma sofria de Càncer d'òs. Un temps després la mare de la Asma es va tenir que anar a Suïza per poder guanyar més diners dels que guanyava ja que la família de la Asma era pobre.

Quan la Asma va complir els 16 anys lamentablement el pare de la Asma va morir per Càncer d'òs. La Asma va tenir que viatjar fins a Suïza per viure amb la seva mare ja que no tenia ni un familiar conegut al Marroc. La mare de la Asma la va preinscriure a un institut que és deia Institut Cabrera Fabra.

La Asma sempre tornava del institut plorant ja que les persones que miraban a la Asma li feien comentaris que no li agradava gens i la pitjor notícia és que les persones de l'escola li feien bullying per ser del Marroc i també per ser musulmana. La mare de la Asma es va enterar que les persones de Suïza li tractaban molt malament per això es va tenir que anar a Catalunya per no tenir que patir més amb els mals comentaris que els feien. Quan la Asma i la seva mare van arribar a Catalunya estaban contentes perquè ningú les criticaven mentre anaven a comprar, passejant etc.. La mare de la Asma va preinscriure a la Asma a un institut que es deia INSTITUT IES VALLVERA.

Quan la Asma va anar a l'escola tots i totes la miraban molt i quan era hora de anar a classes tots i totes la van acceptar tal com era. La Asma no pensava que hi hagués persones igual de bones com els seus companys i companyes. Quan la Asma va arribar a casa seva li va explicar a la seva mare de com li va anar molt bé a l'escola i que els seus companys i les seves companyes li tracten bé i també de que els mestres li tractaban com és tenia que tractar a una alumna que és nova etc....

La seva mare no s'ho creia però al dia següent a l'escola va veure que quasi tota l'escola eren els seus amics/gues. La seva mare estava tan orgullosa d'ella que li va fer una festa sorpresa. La Asma li va dir a la seva mare que si podria ser infermera i la seva mare va dir -Clar que si filla meva tu pots ser el que tu vulguis.

La Asma va estar uns 5 anys aproximadament treballant medicina. Asma Jannah va lluitar tant que va aconseguir el seu somni que era ser infermera!!! Somni somiat el meu somni ha passat.

Organitza:

Collabora:

Viatges en el temps

Per Jana Fernández Martínez

Hola, em dic Eric i tinc dotze anys. Soc Argentí. Mesuro un metre noranta. El meu cabell és ros i llis, els meus ulls són de color verd i mitjans. Soc molt prim. Sempre vaig amb pantalons de xandall i la samarreta de l'equip de futbol.

Soc alegre, divertit, esportista, aventurer, valent i amable. Em costa molt no enfadar-me amb algú. Cada dia quan em vesteixo, vaig a algun lloc a practicar esport. El meu millor amic és en Jan i el meu gos Max. Avui us explicaré una història molt emocionant.

Un dia de ple estiu, quan vaig acabar les classes amb en Jan, vam anar a casa meva. Quan vam arribar, vam anar directes el pati. Allà es trobava el meu gos Max. Vam veure una màquina del temps amb un comandament, era del meu pare. Ens va dir que no ho toquéssim. Ens va fer molta ràbia, nosaltres volíem saber a on ens portava la màquina del temps. En Jan va agafar el mando i, per equivocació, li va prémer el botó perquè s'engegés la màquina. Vam entrar i la màquina es va apagar. Estàvem en el futur. Tot era molt xulo. Estàvem a casa meva, però era diferent. La casa era d'altra gent, en veure-ho em vaig desanimar. Però encara hi havia la màquina. Li vam tornar a donar el botó de la màquina. Vam anar a parar a la prehistòria. Érem en un bosc. No podíem tornar a casa sense la màquina. Estàvem atrapats en la prehistòria sense tecnologia, sense wifi i sense poder-nos comunicar.

Ens vam passar setmanes i setmanes sense fer res. Al cap d'uns dies, ens vam acostumar a viure allà. Tot era diferent, però ens agradava ser-hi! Quan ells anaven a caçar, nosaltres anàvem amb ells. Un dia va començar a nevar, no podíem fer res. Vam començar a dibuixar a les parets de la cova com a l'antiguitat. Jugàvem, cantàvem, dormíem i ens divertíem molt. Un dia caminant, vam trobar la màquina del temps. Però teníem un problema, no teníem el comandament, aquest estava a la cova. Vam anar corrents fins allà. Vam començar a buscar-lo per tot arreu, però ni rastre. En aquell instant em vaig recordar que el tenia un lber. Vam anar corrents fins al punt que recordàvem haver-lo vist. Quan hi vam arribar, vam veure que estava al costat de la màquina del temps. Li vam donar les gràcies per tot el que havia fet per nosaltres i li vam donar un regal, i ell també ens en va donar un a nosaltres. Li vam donar al botó i vam desaparèixer.

Quan ens vam donar, estàvem un altre cop el pati de casa. Vaig veure el meu pare i li vaig explicar tot el que ens havia passat. Allò va ser una aventura molt emocionant.

Organitza:

Collabora:

Una diada del revés

Per Nàdia Rodríguez Solé

Hola! Soc la princesa Martina, si la famosa princesa que diuen als contes de Sant Jordi, que va salvar la cavallera Ona, i ara us vinc a explicar la meva historia, des del principi.

Era l'any 2007 i jo tenia 16 anys. I amagava un gran secret ; era l'hereva al tro del país on jo vivia. Un dia d'estiu la meva família, la meva millor amiga l'Ona i jo vam anar de viatge a un petit poble coster d'Andalusia, el poble es deia Sant Anamara del Polion.

Quan vam arribar a la casa de vacances que teníem al poble. A mi i a l'Ona ens va cridar l'atenció una platja on hi havia una petita cala amb una cova molt bonica. Vam passar la tarda a la casa de vacances. Al matí següent l'Ona em va proposar d'anar a aquella cala, concretament a la cova. Vam començar a caminar i a mesura que ens apropàvem a la cala una sensació de calidesa ens abraçava, vam arribar i vam decidir entrar a la cova. L'Ona hem va dir:

-Se que tens molta curiositat per entrar, però això pot ser molt perillós, i com la teva cavallera que soc tinc dret a donar la meva opinió i aquesta es que ens en tornéssim cap a casa.

Jo vaig pensar que ella tenia raó, però la meva curiositat em matava.

-Se que pot ser perillós Ona però vull saber què hi ha dins, que cada vegada que m'apropro sento una calidesa estranya.

Finalment vam decidir entrar. Quan vam arribar al que semblava el final de la cova vam veure una silueta molt estranya i juntament amb ella hi havia una rosa d'un color roig molt llampant. L'Ona em va preguntar a cau d'orella:

-Què pot ser això? I perquè està protegint aquesta rosa tan bonica ?

Jo estava tan capficada contemplant la rosa i la seva bellesa que no hem vaig adonar del que havia dit l'Ona.

-Martina?- va dir l'Ona amb un to de veu bastant més elevat- Que et passa?

Llavors la misteriosa silueta es va començar a moure fins que va quedar il·luminada per la llum de les nostres llanternes. Era un drac ! Quan per fi vaig tornar a la realitat, l'Ona hem va dir:

-Martina marxem d'aquí corre !

Jo vaig reaccionar molt tard i el drac em va capturar i de sobte vaig escoltar l'Ona cridar: "Tornaré a per tu !!! "

Organitza:

Collabora:

Llegenda

CATEGORIA JOVES

PRIMER PREMI

Concurs de Microrelats

El drac no em va intentar menjar no sé perquè, però vaig intentar fugir, l'únic que no vaig poder ja que el drac m'ho impedia. També tenia una missió, agafar la rosa. Van passar tres dies, fins que vaig decidir posar en marxa un pla que havia pensat durant els anteriors dos dies.

El pla tractava de; esmolar una roca que vaig trobar mentre intentava trobar alguna cosa per a alimentar-me, tallar part de la tija de la rosa i fugir, ja que el drac la majoria del temps, tot i que no sabia quan es podia despertar. Quan per fi vaig aconseguir tallar la rosa i estava disposada a marxar, aprofitant que el drac dormia, vaig escoltar passes.

De sobte vaig veure una ombra, no sabia qui era, però vaig arribar a distingir la preciosa cabellera rissada de l'Ona. "Es l'Ona la meva estimada amiga i també cavallera !!! " vaig pensar. L'Ona hem va reconèixer ràpidament i , com ja he dit abans, aprofitant que el drac dormia plàcidament vam fugir amb la rosa a la mà . Durant el trajecte a casa vaig explicar-li a l'Ona tot el que m'havia passat des de que ella hem va dir que tornaria.

Quan finalment vam arribar a casa vaig córrer abraçar als pares, i després adreçant-me a l'Ona li vaig dir:

-Com a agraïment per salvar-me la vida et dono aquesta rosa tan bonica.

-Gràcies Martina t'ho agraeixo moltíssim.

Finalment vam tornar al nostre país.

**I CONTE CONTAT
LA PRINCESA MARTINA
S'HA SALVAT !!!**

Organitza:

Collabora:

El món de l'inrevés

Per Vinyet Solà Quiñonero

Vet aquí, fa molt, molt temps, hi havia un poblet, on vivíem molt tranquils, teníem animals, també teníem horts, de fet no teníem supermercat, tot venia de petits comerciants, però ara us he d'explicar com tot va canviar.

Per cert, soc la Neida, la princesa del poble, i vinc a explicar-vos la meva història.

Jo vivia en un poble molt tranquil, com ja he explicat abans, hi vivia amb la meva germana, Tanit i la seva xicota Farners.

Tots estàvem molt tranquils, escoltant música, com cada dimecres, i sobretot com cada 23 d'abril, era una tradició, cada dimecres era normal escoltar música, però el 23 d'abril, a la plaça, venien grups de música, i tot el poble estava allí (ves, tradicions!).

Fins que de sobte, es va sentir un fort estrèpit, molt fort.

Tots vam sortir al balcó, i va aparèixer a la llunyania, un gran i fort drac, que va començar a aixafar els arbres, tos teníem por que aixafés la nostra casa, però no va ser així, es va parar davant nostre i ens va mirar un per un, de fit a fit, però en el meu torn, em va mirar intensament, i va treure foc pels queixals, ell sabia que el coneixia.

D'acord, això no us ho he explicat, però jo coneixia aquell drac, havíem estat amics molt temps, l'hi vaig ensenyar a llegir, a parlar, i sobretot, a estimar.

De fet, el vaig estimar tant, que quan va ser el moment d'acomiar-nos, me'l vaig emportar, era molt petit, és clar, el vaig poder posar en una bossa.

El tenia al pis de baix, i l'alimentava, però, com no sentia tant d'afecte per part meva, es va escapar, no vaig saber mai si el tornaria a veure alguna vegada, però allí estava, mirant-me als ulls, no sé ben bé si amb afecte, o amb rabia, però em mirava, vaig somriure i ell es va posar a caminar.

Van passar molts dies, i ell només menjava arbres (jo sabia que no li agradava menjar animals) tot i això, va agafar un grapat d'ovelles i se'ls va emportar a la seva cova, i cada dia el mateix, fins que es va menjar tot el bestiar.

En aquell moment el rei va decidir que cada dia es faria una reunió i es triarien a dues persones a les quals es menjaria el drac, fins que un dia, la sort del poble es va girar contra el rei, i en una d'aquelles va tocar la seva filla, la princesa, és a dir, jo!

Organitza:

Collabora:

Sí, el drac se m'anava a menjar viva. Aquell mateix matí, quan vaig arribar a la seva cova, tota sola, ja que ningú no em volia acompanyar, la taula ja estava parada, i el drac em va rebre amb sorpresa, em volia agafar amb les seves grandioses urpes, i de sobte, ho vaig recordar:

Blai, No!!! - vaig cridar - no em toquis!!!

Neida!!! - em va contestar, sorprès - T'he trobat molt a faltar, vaig marxar sense dir-te res i...

No et preocupis Blai.

Vols que t'expliqui un secret Neida? - vaig assentir- Segueix-me!

El vaig seguir, i en tocar un botonet d'una pedra, es va obrir una porta, em va portar fins a una altra cova, i allí estaven!! No se'ls havia menjat!!

Havia amagat tots els animals i persones que havia agafat fent veure que se'ls havia menjat!! Aquell era el meu Blai! El Drac que jo estimava!!

Després vam traçar un pla:

Mira Neida, fem una cosa, esperem que algú et vingui a buscar, posteriorment faré veure que et faig mal, que em portin a la plaça, allà ho explico tot, i tots contents! Què et sembla?

No sé si serà tan fàcil Blai, però ho podem provar! Què hi perdem?

Exacte!!!

De cop vam sentir un gran soroll, i va aparèixer un cavaller, que si us dic la veritat, no era gaire fort, ni alt, ni ros!!! Però quina mena d'històries ens expliquen de petites?

Jo m'esperava un cavaller com cal!

Tornant al tema, en Blai va fer veure que em feia mal, i així, en Jordi (el cavaller), el va poder ferir (sense fer-li mal, òbviament), li va sortir una gota de sang, i ja està, després d'això, el van portar a la plaça per jutjar-lo, i abans de matar-lo, li van donar la paraula.

Jo em vaig posar al seu costat i ell va dir:

Hola, soc en Blai, perdoneu-me, si us plau, jo no volia fer res, m'hi va obligar el vostre rei, que volia que us mengés per tenir tot el poder, no vaig menjar ningú, mireu!

Ostres! Això en Blai no m'ho havia explicat, no m'ho esperava del meu pare, del rei!!!

Vaig cridar: SORTIU!!!

I va començar a sortir tota la gent, que en Blai s'havia "menjat", tots es van quedar molt sorpresos i es van girar cap al rei, li van dir que era un traïdor, ell va marxar corrents, però, es va entrebancar amb una corda i es va fer sang.

Just en aquell moment, en Jordi, es va voler fer l'heroi, i jo li vaig dir:

Tu no has fet res! Jo m'he salvat soleta, per poc t'he de salvar jo a tu!!!

Organitza:

Collabora:

La gent del poble va esclafir a riure i en Jordi va abaixar el cap, avergonyit.

Després, en Blai em va dir que li havia agradat molt tornar-me a veure, i em va regalar una rosa, que havia sortit de la sang del meu pare.

Li vaig donar les gràcies i li vaig regalar un llibre, que aquella mateixa nit, ens vam llegir, jo em vaig quedar adormida entre els seus braços, estava molt contenta de tornar a tenir-lo amb mi.

I... Conte contat,i el drac se l'ha menjat!

Organitza:

Collabora:

Filatures

Per M.Carmen Alonso Martín

Vet aquí una vegada, que l'Agulla del Cinc va conèixer al Fil de Seda i van començar una nova etapa junts. Fer labors era el que més els hi agradava a tots dos. Van cosir, bordar, encoixinar, teixir i molt més durant força temps.

Les labors manuals se'ls hi donaven bé, però anar un punt més enllà seria molt motivador. Potser ganxet o punt de mitja fóra bo, no ho sabien pas.

Malauradament, passades unes setmanes, l'Agulla del Cinc va descobrir que el Fil de Seda i l'Agulla Tapissera tenien un affaire (s'havia passat el seu Fil per l'Agulla!).

Aleshores ella va decidir desenfilarse i va marxar lluny, per descobrir fils d'altres colors i materials.

FI

Organitza:

Collabora:

Irrompuda independència

Per Anna Moreno Guirao

“Distingit senyor:

Porto fins a les darreres conseqüències el precepte d’estimar el proïsme com a mi mateixa i ara, quan he decidit suïcidar-me degut a males transaccions i a desenganys amorosos, acabo de matar un veí del mateix replà, segon pis tercera porta, amb perdigonada d’escopeta de dos canons disparats alhora. Gràcies a aquesta fidelíssima interpretació del meu afecte als nostres semblants, ningú no em podrà engaltar que ja m’ho diran de misses...”

llegeix la Glòria de bon matí. És el primer dia que l’àvia no la desperta amb el seu emblemàtic ulls espolsats i fora son! Es preveu confusió... La petita Glòria oblida netejar-se les lleganyes i mocar-se, però això no suposa cap impediment per preparar sola l’esmorzar i menjar-s’ho a contrarellotge com una bona persona independent. L’estómac treballa neguitós per aquesta nova impaciència adulta, la respiració s’accelera cada vegada més difícil i sembla caure un vel transparent entre ella i la realitat que converteix en missió impossible trobar el sabó per rentar els plats. Però com l’àvia ja no hi és per recordar-li la immensitat de la importància que suposa mocar-se i netejar-se les lleganyes, la Glòria conclou que l’origen del seu malestar nerviós és la nota de suïcidi que ja quasi havia passat per alt. Fa memòria i recorda que en alguna ocasió havia escoltat alguna cosa així com que davant el mort es fa de bon plorar, però com la morta no hi és s’afanya intuïtivament a trobar un jersei prou gruixut per protegir-la d’aquesta nova absència que amenaça ocupar per sempre els seus budells. Així, amb l’estómac ple i l’escalfor del jersei, s’endormisca de nou.

Ningú sap quant ha trigat a tornar obrir els ulls, però ho fa amb aquella il·lusió innocent que neix de la trobada amb el primer petó del dia, abans de buidar-se i dir-se *ja no*. Amb el cor encongint reflexiona sobre la responsabilitat de la seva nova inevitable independència i es prepara l’esmorzar de nou. Altre cop amb l’estómac ple, el nas tapat i els ulls entelats s’endormisca encara més profundament que abans, tant que la son s’encarrega de reescriure la història i fer desaparèixer l’últim desconsol: durant la caparrada res d’això ha succeït i dorm amb la tranquil·la seguretat que només un infant de bressol és capaç de practicar. Però aquesta tercera vegada el somni l’adverteix del perill que pot suposar l’instint mortuori al qual l’àvia s’ha sotmès i desperta amb ella la lucidesa del que se sap imminentment en irremeiable exili. Es tracta d’una fuga inevitable.

Amb prou feines fa uns minuts del nou assentament i fins i tot ha restat temps perquè la Glòria pogués imaginar totes les possibilitats de la seva nova vida. En soledat jura que no tornarà a parlar fins que no

Organitza:

Collabora:

Concurs de Microrelats

disposi de quelcom veritablement important a dir, així cap autoritat adulta podrà franquejar la innocència del seu silenci. Malgrat la imposició d'una nova independència continua existint una diferència que la separa de la imprudència pròpia de la maduresa accelerada: mentre els grans consumeixen una llengua que se'ls gasta entre les dents ella calla, custodia i defensa la seva innocència. Meravellada d'haver trobat l'amagatall ideal pensa que amb tant de potencial potser algú ja l'ha descobert abans i, per un instant, desconfia del seu futur allà, però ja no hi ha alternativa. Rumia tot el que faria un home de les cavernes a la seva posició perquè l'ensenyi: ha de penjar les tovalloles de la biga del sostre amb les pinces de la roba per evitar la depredadora mirada aliena. Un cop construïda l'estructura sembla que l'única amenaça possible serien uns raigs X, però bé sap que els adults ja no en tenen. Certament ella els ha perdut avui, però les oïdes li funcionen perfectament i pot saber amb absoluta certesa tot el que ocorre rere les tovalloles, sons i imatges es projecten amb entusiasme i rapidesa en la seva pantalla mental. Fa mitja volta i valora el següent pas. A l'esquerra compta amb una taula plena de llenya, davant té un munt de caixes de contingut incert i a la dreta una aixeta. Tot i haver comprovat que menjar per a sobreviure és una vulgaritat que només compromet als adults, no pot desprendre's d'un cos afectat pel fred així que disposar de tanta llenya és un alleujament. Fins i tot calcula que si un primitiu va aprendre a encendre foc, ella només trigará una estoneta a reaprendre-ho. El nerviosisme augmenta a mesura que s'apropa la possible detenció i extirpació de la llibertat que tant de dol ha comportat conquerir. Però continua el silenci i amb ell un avorriment colossal. De sobte un pensament s'infiltra en la seva pantalla: i si fa un cop d'ull a l'exterior per anar a buscar la nina? L'oblidà cruelment en la fugida i potser també mereix gaudir d'aquesta espurna de llibertat. La culpabilitat quasi aconsegueix arrancar-li la primera llàgrima, però se l'empassa perquè en la vida cal espavilar i, pensa, tard o d'hora ella també haurà d'aprendre a emancipar-se.

Nena! On ets?

Silenci. No respon a la provocació de ser tractada encara com una persona petita. Després del dol la infantesa queda enrere així que es prepara per a la confrontació amb dues cuetes que estiren les temples amb tota la ràbia que una persona adulta és capaç de concentrar en un parell de gomes de cabell. El presagi del fi s'apropa quasi udolant i a través de la membrana boirosa dels seus ulls distingeix una figura que aparta les tovalloles i augura la seva captivitat.

Hi havia tanta cua al forn que quasi em descomponc diu.

Mai hem tingut veí i tu no ets la meva àvia respon ferma en la decisió de reivindicar el dret a la protesta i emprèn la fuga jardí avall.

Organitza:

Collabora:

